

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 2679/11
22.06.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у Београду, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски – Баковић и Јелене Тишме – Јовановић, чланова већа, са судијским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ЈС [REDACTED] из Београда, ул. [REDACTED], против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, Републике Србије, ради поништаја решења број 07-00-00245/2010-03 од 23.02.2011. године, у предмету достављања адресе пребивалишта, у нејавној седници већа одржаној дана 22.06.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Полицијска управа за град Београд, 01/1 број 214-73/10 од 28.01.2010. године, којим је одбијен захтев тужиоца да му се омогући достављање адресе пребивалишта за С Р М [REDACTED].

У тужби поднетој овом суду дана 08.03.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је у конкретном тужени требао да одговори на његов захтев применом одредбе члана 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, којим је прописано да ако тражена информација од јавног значаја може да

се издвоји од осталих информација у документу у које орган власти није дужан тражиоцу да омогући увид, орган власти омогућиће тужиоцу увид у део докумената који садржи само издвојену информацију. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. ст.2. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе и доказа приложених уз тужбу, нашао, да тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења правилно је поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем одбио захтев тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио да му се омогући податак о адреси пребивалишта за С.Р. М. Ово са разлога што се ради о информацији таквог карактера (подаци о личности у смислу члана 3. тач.1. Закона о заштити података о личности), да би се добијањем исте озбиљно угрозило право на приватност лица на које се информација односи, а да истовремено не постоје услови за изузетак предвиђен у тачки 1, 2. и 3. члана 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Одредбом члана 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС" бр.120/04...36/10) прописано је, да орган власти неће тражиоцу омогућити приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право неког лица, осим у случајевима из тачке 1., 2. и 3. наведеног члана, односно ако се ради о случају да је лице у односу на које се тражи информација на то пристало, ако се ради о личности, појави или догађају од интереса за јавност или се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражење информација.

По оцени суда, неосновано се у тужби наводи да је у конкретном случају требало применити одредбе члана 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, имајући у виду да је истом прописано, да ако тражена информација од јавног значаја може да се издвоји од осталих информација у документу у који орган власти није дужан тужиоцу да омогући увид, орган власти омогућиће тужиоцу увид у део документа који садржи само издвојену информацију и обавестиће га да остала садржина

документа није доступна. У конкретном случају тужилац је поднетим захтевом тражио да му се омогући приступ адреси пребивалишта за С Р М, која је таквог карактера, да би се добијањем исте озбиљно угрозило право на приватност лица на које се информација односи, односно тражена информација је таквог карактера да не може бити доступна, те нема основа за примену цитиране одредбе члана 12. Закона.

Суд је оценио и остале наводе у тужби али, налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, те да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, без повреда правила поступка и за одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Полазећи од изнетог, а имајући у виду члан 33. ст.2. Закона о управним споровима, којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао, да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, те да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења, без одржавања усмене расправе.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. ст.2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.06.2011. године, 1 У 2679/11

Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа - судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправља
Управитељ писарнице

